

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 11-08-32007 אפרת ואח' נ' בן שאול ואח'

תיק חיצוני:

1

בפני כב' השופטת רות רונן

התובעת:

אילקס מדיקל בע"מ
באמצעות התובעים הנגזרים
1. ארנון אפרת
2. אלונה אפרת
3. לביא, אפרת ושות' חברת עורכי דין
ע"י ב"כ עוה"ד שאשא וצמח

נגד

הנתבע:

1. משה בן שאול
ע"י ב"כ עו"ד ליפא מאיר

2

פסק דין

3

1. ראשיתו של ההליך בבקשה לאישור תביעה נגזרת שהוגשה על ידי מי שהיו אז המבקשים (שיכוננו להלן: "המבקשים") נגד המשיב יחד עם אחרים. עניינה של בקשת האישור היה בשכרו של הנתבע (להלן: "בן-שאול") שהוא בעל השליטה בחברה – חברת אילקס מדיקל בע"מ (להלן: "החברה"). לטענת המבקשים בבקשת האישור, הסכם ההעסקה של בן-שאול לא אושר באופן בו היה צריך לאשרו (טענה שהחברה מודה בה), ולכן לא היה מר בן-שאול זכאי לשכר מהחברה בתקופת התביעה.

9

ביום 16.11.2011 הודיעה החברה לבורסה ולרשות לניירות-ערך כי מר בן-שאול ימשיך לכהן בתפקידו עד להסדרת מכלול הסוגיות הנוגעות לתנאי כהונתו ללא שכר כלשהו, למעט העמדת רכב בשווי שימוש של 4,500 ₪ לחודש או החזר הוצאות בגין שימוש ברכב בסכום זהה.

10

2. ביום 12.12.2012 ניתנה החלטה בבקשת האישור (להלן: "החלטת האישור"), בה נקבע כי יש לאשר את הבקשה להגשת תביעה נגזרת בשם החברה נגד מר בן-שאול. בקשת האישור נגד המשיבים האחרים נדחתה.

11

12

13

14

15

16

17

18

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 11-08-32007 אפרת ואח' נ' בן שאול ואח'

תיק חיצוני:

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30

הסכם הפשרה המקורי

3. לאחר שניתנה החלטת האישור, ניהלו הצדדים משא-ומתן ביניהם בסיוע מגשר (עו"ד בכר), במסגרתו הם הגיעו להסכמה אותה הם ביקשו שבית-המשפט יאשר. הצדדים הגיעו להסכמה שעיקריה היו כדלקמן:

4. הצדדים פנו למומחה אשר קבע מהו השכר הסביר לנושא משרה כדוגמתו של בן-שאול. השכר הראוי שנקבע הוא על הסקאלה שבין 3.2 ל-3.8 מיליון ₪ לשנה. הצדדים הסכימו - לאור האמור בפסק הדין בתנ"ג (ת"א) 52117-02-12 סעד רסולי נ' ישרס חברה להשקעות בע"מ (5.12.2013, להלן: "פס"ד ישרס") - כי השכר הראוי יעמוד על החלק הנמוך של שכר זה, קרי 3.3 מיליון ₪ לשנה. לאור ההסכמה הזאת, הסכימו הצדדים כי מר בן-שאול ישיב לחברה את ההפרש בין השכר שהוא קבל בפועל בתקופה נושא התביעה לבין השכר הזה, כאשר סכום ההשבה בהתאם להסכם הפשרה עמד על 17,817,500 ₪.

באשר לאופן ההשבה, נקבע כי חלק מהסכום (10,805,000 ש"ח) יושב לחברה על ידי בן-שאול בעין, והיתרה (7,012,500 ש"ח) תושב באמצעות קיזוז. הקיזוז יבוצע מהשכר אותו היה בן-שאול זכאי לקבל תמורת עבודתו בתקופה מיום 15.11.11 ועד יום 30.12.12. בתקופה זו עבד בן-שאול בחברה כאמור ללא משיכת שכר.

עמדת רשות ניירות ערך

5. ב"כ רשות ניירות-ערך בקש להגיב להסכם הפשרה המקורי. לאחר שניתנה לו רשות לעשות כן, טען ב"כ רשות ניירות-ערך בעמדתו מיום 18.12.2013 כי לא ניתן לאשר את רכיב הקיזוז בהסכם הפשרה. הרשות התנגדה ל"קיזוז", שכן לגישתה אותו חלק מהשכר עליו "ויתר" מר בן-שאול במסגרת ס' 4.3.3 להסכם הפשרה המקורי, הוא שכר שמר בן-שאול ידע מראש שהוא לא צפוי לקבל, ושאינן מחלוקת בין הצדדים שלא אושר על-ידי אף אחד מהאורגאנים של החברה, למרות שהענקתו דורשת אישור לפי ס' 275 לחוק החברות. הרשות ציינה כי הסכם הפשרה ביקש להסדיר מתן שכר שלא אושר לבעל-השליטה תוך עקיפת ס' 275 הנ"ל, תוך הצגת "ויתור" על מתן זה כתרומה להסכם הפשרה.

הצדדים (המבקשים ומר בן-שאול) הגיבו לעמדת רשות ניירות-ערך, והתנגדו לה.

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 11-08-32007 אפרת ואח' נ' בן שאול ואח'

תיק חיצוני:

1

2

תיקון הסכם הפשרה

3 6. לאחר שהרשות לניירות-ערך הביעה את עמדתה ולאחר ישיבת בית-המשפט מיום 29.1.2014.

4 והדברים שנאמרו בה, הודיע מר בן-שאול לבית-המשפט כי אף שהוא סבור שהסדר הפשרה

5 המקורי הוא ראוי ומאוזן, הוא מסכים להגדיל את סכום ההשבה בסכום נוסף של

6 2,500,000 ₪, כאשר הסכום הנוסף ישולם "מכיסו" של מר בן-שאול ולא באמצעות קיזוז.

7 לכן, כך נטען, הסכם הפשרה ישופר באופן שהסכום שיושב לחברה בעין יעמוד על סך של

8 13,305,000 ₪ מתוך סכום הפשרה הכולל העומד על סך של 17,817,500 ש"ח.

9

עמדת רשות ניירות-ערך ביחס לתיקון הסכם הפשרה

10 7. הרשות לניירות-ערך הביעה את עמדתה ביחס לתיקון המבוקש בהסכם הפשרה. הרשות

11 עומדת על עמדתה הקודמת, כפי שהוצגה על ידיה לבית-המשפט. לגישה, לא ניתן להסדיר

12 או להכשיר את שכרו של מר בן-שאול, בעל השליטה בחברה, לאחר יום 15.11.2011 –

13 וממילא גם לא את ה"וויתור" של מר בן-שאול על שכר זה. תנאי ההעסקה של בעל-השליטה

14 בנוגע לתקופה זו הוסדרו בהסכמת כל הצדדים המעורבים, ואם בעל-השליטה מבקש לשנות

15 זאת – עליו לעשות כן באמצעות הפרוצדורה שקבועה לכך בחוק החברות, הפרוצדורה של

16 ה"אישור המשולש".

17

18 8. יחד עם זאת, ציינה הרשות כי היא לא תתנגד לאישור הסכם הפשרה אם יבוצעו בו שני

19 שינויים – ראשית, ייבהר כי התשלום הנוסף בסך 2.500,000 ₪ הוא בגין השבת התשלומים

20 ששולמו למר בן-שאול בגין תקופת התביעה בלבד. מעבר לכך, יובהר כי התקופה שלאחר

21 תקופת התביעה – קרי לאחר יום 15.11.2011, אינה חלק מהתביעה. עם זאת, הצדדים יוכלו

22 להסכים כי הסכם הפשרה מסדיר באופן סופי את ענייני השכר של מר בן-שאול לבין החברה

23 גם ביחס לתקופה זו. התוצאה של תיקונים אלה תהיה כי הסכם הפשרה יהיה בגובה של

24 13,500,000 ₪ בנוגע לתקופה של עד יום 15.11.11. התקופה שלאחר מכן לא תהיה כלולה

25 בתביעה, וכך גם הוויתור של מר בן-שאול על שכרו ביחס לתקופה זו.

26

27 לגישת הרשות, יהיה על בית המשפט להכריע בשאלה האם הסכום של 13,500,000 ₪ הוא

28 סכום ראוי במסגרת הפשרה, כאשר סכום התביעה עמד על סך של 38,305,000 ₪ והשכר

29 הראוי עליו הסכימו הצדדים עומד על סכום של כ-20,700,000 ₪.

30

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 11-08-32007 אפרת ואח' נ' בן שאול ואח'

תיק חיצוני:

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29

תגובת הצדדים לעמדת הרשות

9. המבקשים התייחסו לעמדתה של הרשות לניירות-ערך. הם ציינו כי הם מסכימים לתיקונים שאותם ביקשה הרשות להוסיף להסכם הפשרה, וכי אין להם התנגדות לייחס את הסכום הנוסף שמר בן-שאול הסכים לשלם – 2.5 מיליון ₪ - לתקופה שעד יום 15.11.2011, באופן שבגין תקופה זו תזכה החברה להשבה של כ-75% מהשכר העולה על השכר הראוי. כן הסכימו המבקשים כי הסכם הפשרה יסדיר את שכרו של מר בן-שאול באופן שהוא יוותר על שכרו בקשר לתקופה מיום 15.11.11 ועד יום 31.12.13. לגישתם, מדובר בהטבה מבחינת החברה, שזכתה בתקופה זו לשירותי ניהול בחינם.

מר בן-שאול הגיב אף הוא לעמדתה של הרשות לניירות ערך. הוא ציין כי הוא מסכים כי יבוצעו התיקונים שהוצעו בעמדת הרשות, וזאת ללא שהוא מביע את הסכמתו לטיעוני הרשות.

להלן נדון בעמדת הצדדים ביחס לאישור הסכם הפשרה.

האם ניתן היה לכלול את "סכום הקיזוז" במסגרת הסכם הפשרה?

10. מקובלת עלי עמדתה של הרשות לניירות-ערך ביחס ל"ויתור" הנטען של מר בן-שאול על השכר לתקופה שבין 15.11.11 ועד יום 31.12.13. אני סבורה – כפי שטענה הרשות, כי לא היה מקום לקבל את רכיב הקיזוז בהסכם הפשרה המקורי כפי שהוא הוגש מלכתחילה על ידי הצדדים.

11. באמצעות הקיזוז, ביקשו הצדדים לאשר למר בן-שאול שכר נוסף בגין תקופה נוספת החורגת מתקופת התביעה – התקופה שבין 15.11.11 ועד יום 31.12.13. הצדדים "כימתו" את השכר הזה באותו אופן בו הם כימתו את השכר ביחס לתקופה נושא התביעה, כשהם העריכו כי גם ביחס לתקופה זו זכאי מר בן-שאול לשכר ראוי באותו שיעור.

אולם ישנם מספר הבדלים בין התקופה הנוספת לבין התקופה נושא התביעה.

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 11-08-32007 אפרת ואח' נ' בן שאול ואח'

תיק חיצוני:

12. ראשית, התקופה הנוספת לא היתה חלק מהתביעה, ואני סבורה כי לא ניתן להוסיף עילות תביעה להסדר פשרה אם אלה לא היו חלק מבקשת האישור. הצדדים טענו כי גם התקופות הנוספות היו חלק מבקשת האישור, בה התבקש לקבוע הסדר לעתיד לבוא. אינני מקבלת את הטענה. בית-המשפט לא יכול היה לקבוע – במסגרת בקשת האישור והתביעה – את הסדר השכר של בן-שאול לעתיד לבוא. זאת משום שהסדר שכר צריך להיקבע לא על-ידי בית-המשפט, אלא במנגנון אותו קבע חוק החברות. מאחר שמר בן-שאול הוא בעל-השליטה בחברה, הסכם ההעסקה שלו צריך להיות מאושר במנגנון של "האישור המשולש", קרי בין היתר בהצבעה באסיפה הכללית של החברה בה יהיה רוב לבעלי-מניות המיעוט.
- 9
13. מעבר לכך, כעולה מהדיווח שהחברה מסרה לבורסה, בן-שאול הודיע כי ביחס לתקופה מיום 15.11.11 ואילך, הוא לא ימשוך שכר. הצדדים טענו כי כוונתו של בן-שאול בענין זה לא היתה כי הוא יעבוד בחברה ללא שכר כלל, אלא כי הוא יבקש שכר גם בגין התקופה הזו. לכן לגישתם ניתן היה לקזז את שווייה של זכות התביעה האפשרית של בן-שאול כנגד החברה כחלק מהסדר הפשרה.
- 15
- אולם, השאלה באיזה אופן יש לפרש את הודעתו של בן-שאול ביחס לתקופה מיום 15.11.11 ואילך, היא שאלה שהיה מקום לדון בה - לו היה מר בן-שאול מגיש תביעה נגד החברה בה הוא היה תובע שכר ראוי. לו היתה תביעה כזו מוגשת, היה מקום לבחון מהי הדרך הנכונה לפרש את דבריו של בן-שאול ואת ההודעה לבורסה, על רקע מכלול הנסיבות והכללים החלים בתחום של ניירות ערך. שאלה זו לא היתה נדונה ולא היתה נבחנת במסגרת התביעה הנוכחית.
- 22
14. זאת ועוד – וזה העיקר. ישנה בעיה מהותית ביחס לתקופה הנוספת, הנובעת מהעובדה שהצדדים מבקשים למעשה להוסיף ולאפשר לבן-שאול לקבל שכר ראוי עבור עבודתו בתקופה החורגת מתקופת התביעה, בסכום שייקבע על ידי בית-המשפט, תוך עקיפה ברורה ומפורשת של המסלול שנקבע לאישור שכרו של בן-שאול במסגרת חוק החברות. הצדדים טענו – בהתייחס להסכם הפשרה המקורי - כי החברה אינה משלמת לבן-שאול עבור התקופה הנוספת, וכי כל שהצדדים מבקשים לעשות הוא לכמת את שווי ההטבה שנתן בן-שאול לחברה במסגרת תקופה זו. ואולם, "כימות" של "שווי ההטבה" משמעו כי בן-שאול

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 11-08-32007 אפרת ואח' נ' בן שאול ואח'

תיק חיצוני:

1 לא עבד ללא תשלום בתקופה הנוספת, וכי הוא מקבל תגמול מהחברה עבור עבודתו בסכום
2 שהוא סכום הפשרה.

3
4 15. השאלה האם ניתן "לעקוף" את המנגנון שנקבע לאישור הסכמים עם בעלי שליטה במסגרת
5 תיקון 16 לחוק החברות ומנגנון האישור המשולש, במסגרת אישור הסכם פשרה בתביעה
6 נגזרת, נדונה ונבחנה על ידי במסגרת ההחלטה שניתנה בבתנ"ג (ת"א) 52117-02-12 בש נ'
7 רסולי (28.1.2013).

8
9 באותו ענין נקבע בין היתר כי לצורך אישור הסדר פשרה בתביעה נגזרת, יכול בית-המשפט
10 לאשר בדיעבד שכר של בעל-שליטה, למרות שמדובר בנושא שבדרך כלל הוא בסמכותה של
11 האסיפה הכללית. אולם, אין פירוש הדבר כי בית-המשפט ייתן בכל מקרה ומקרה יד
12 לאפשרות זו, ובית-המשפט צריך להיות מודע לקושי הקיים בהסטה של כלל ההחלטה ביחס
13 לתנאי ההעסקה של בעל-השליטה – מהאסיפה הכללית לבית המשפט (ור' פירוט הקשיים
14 בהקשר זה בהחלטה הנ"ל ס' 64-74).

15
16 16. כך למשל (וזה דוגמא אותה הביא ב"כ המבקשים שהגיש את בקשת האישור), לו היו
17 הצדדים במסגרת הסכם הפשרה מבקשים לקבוע כי בן-שאול יוסיף לעבוד בחברה ללא
18 תמורה גם לתקופה מסוימת בעתיד, וכחלק הסדר הפשרה יקוזז גם שווי ההטבה הזו
19 מסכום הפשרה – אני סבורה כי בית-המשפט לא היה רשאי לאשר הסדר פשרה כזה. בהסדר
20 פשרה כזה, מבוקש למעשה כי בית-המשפט ימלא את מקומה של האסיפה הכללית גם ביחס
21 לעתיד, ויקבע – ללא אישורה של האסיפה הכללית - מה יהיה שכרו של בעל-השליטה.
22 אולם, בית המשפט אינו מוסמך לעשות כן, לאור קביעתו של המחוקק בחוק החברות.

23
24 אישור הסדר פשרה בתביעה נגזרת הוא חריג לכלל זה. אולם – ובהיותו חריג, יש להגביל
25 את תחומי תחולתו. בית-המשפט רשאי לאשר הסדר פשרה המתייחס לתקופה בעבר בגינה
26 הוגשה תביעה נגזרת, אך הוא אינו רשאי להסדיר את מערכת היחסים בין בעל-השליטה
27 לבין החברה ביחס לעתיד. ביחס לעתיד, פתוחה הדרך לבעל-השליטה לפנות לאסיפה
28 הכללית, לבקש את השכר ואת התנאים שהוא סבור שהוא זכאי להם, ולקבל (או שלא
29 לקבל) את אישור האסיפה לתנאים אלה.
30

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 11-08-32007 אפרת ואח' נ' בן שאול ואח'

תיק חיצוני:

17. המקרה דנן אינו מקרה בו מבוקש לקבוע שכר לבעל-השליטה ביחס לעתיד. אולם, מדובר בתקופה החורגת מהתקופה לגביה הוגשה התביעה הנגזרת. במועד בו פקע תוקפו של הסכם ההעסקה הנטען של בן-שאול עם החברה – 15.11.11, היה בן-שאול מודע לעובדה כי עליו להביא את הסכם ההעסקה לאישורה של האסיפה הכללית (ר' דברי בא כוחו, עו"ד לשם, בבית המשפט בישיבת יום 11.12.11). אף-על-פי-כן, מר בן-שאול בחר שלא להביא את תנאי ההעסקה שלו לאישור האסיפה הכללית, וכאמור אף הודיע כי הוא יעבוד "ללא שכר".

אין מקום לאפשר עקיפה של הדרך של פנייה לאסיפה הכללית במסגרת אישור הסכם הפשרה בתביעה הנגזרת. מר בן-שאול לקח סיכון כאשר לא בקש את אישור האסיפה לתנאי ההעסקה שלו ב"זמן אמת". הוא יכול היה לפעול במספר דרכים אלטרנטיביות – הוא יכול היה לתבוע את החברה לשכר ראוי, הוא יכול לפנות לאסיפה הכללית ולבקש ממנה לאשר לו שכר בדיעבד, והוא יכול גם כמובן לוותר על תגמול לתקופה הנוספת. מה שהוא אינו יכול לעשות הוא לפנות לבית-המשפט ולבקש ממנו כי בית-המשפט יאשר את שכרו לתקופה הנוספת. כאמור, זה אינו תפקידו של בית-המשפט.

האם סכום הפשרה המתוקן הוא סכום ראוי?

18. כפי שצוין לעיל, שני הצדדים (המבקשים המייצגים את החברה ומר בן-שאול) הסכימו – לאור עמדתה האחרונה של רשות ניירות-ערך, כי יובהר שהסכום הנוסף שמר בן-שאול הסכים לשלם מכיסו במסגרת הסכם הפשרה, יתייחס לתקופת התביעה בלבד, קרי לתקופה שעד יום 15.11.11. הם גם הסכימו – כפי שביקשה הרשות להבהיר – כי התקופה שלאחר מכן אינה מהווה חלק מהתביעה.

לכן, יש לבחון את השאלה האם הסכום הכולל אותו הסכים מר בן-שאול להשיב לחברה – סכום של 13,305,500 ₪, הוא סכום פשרה ראוי.

19. כאמור, בהתאם לחוות דעת המומחה, שכרו של מר בן-שאול בגין תקופת התביעה עומד על סכום של בין 3.2 לבין 3.8 מיליון ₪. במסגרת בקשתם לאישור הסכם הפשרה, הסכימו הצדדים כי השכר הראוי של מר בן-שאול יעמוד על סכום של 3.3 מיליון ₪. על פני הדברים, סכום זה הוא סביר – שכן הוא מצוי בחלק ה"נמוך" של הסקאלה של השכר הסביר (ור' בהקשר זה את ההחלטה בענין **בש נ' רסולי**, מיום 28.1.13, ואת פס"ד **ישראל**).

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 11-08-32007 אפרת ואח' נ' בן שאול ואח'

תיק חיצוני:

- 1
2 הצדדים הסכימו כי השכר הראוי לו היה זכאי מר בן-שאול עבור תקופת התביעה עומד על
3 כ-20,700,000 ₪. הסכום הכולל ששולם למר בן-שאול בגין תקופת התביעה הוא 38,500,000
4 ₪. כלומר – לו היתה התביעה מתקבלת במלואה, היה על מר בן-שאול להשיב לחברה סכום
5 של כ-17,800,000 ₪. זה היה סכו ההשבה לו טענו הצדדים במסגרת הסכם הפשרה המקורי,
6 שכלל כאמור גם את סכום הקיזוז.
7
8 בפועל, ולאחר תיקון הסכם הפשרה על ידי מר בן-שאול, משיב מר בן-שאול לחברה סכום
9 של 13,305,500 ₪ - סכום המהווה כ-75% מהסכום הנ"ל.
10
11 20. כפי שנקבע לא אחת, לצורך בחינת הסדר פשרה בבקשה לאישור תביעה נגזרת, על בית-
12 המשפט להביא בחשבון מספר שיקולים, ובין היתר את סכום הפשרה ביחס לפיצוי
13 הפוטנציאלי של החברה במקרה של הצלחת התביעה; את הסיכוי שהחברה תזכה בתביעה;
14 תועלת אחרת שעשויה החברה להפיק מהפשרה המוצעת; את השלב שבו מתבקש אישור
15 הפשרה; את העלויות והמשמעויות של המשך התדיינות מבחינת החברה; הסולבנטיות של
16 הנתבעים; ואת הוגנות יעילות וסבירות ההסכם שהוגש לבית-המשפט.
17
18 21. אני סבורה כי במקרה דנן, יש לאשר את סכום הפשרה העומד כאמור על כ-75% מהסכום
19 שהחברה היתה עשויה לזכות בו לו היתה התביעה מתקבלת. אכן, במקרה דנן, בית המשפט
20 אישר את הגשת התביעה הנגזרת. הסכום שמר בן-שאול הסכים לשלם לחברה אינו עומד על
21 100% מהסכום שהיה נפסק לזכות החברה לו היה הדיון בתביעה נמשך עד תומו, ולו היתה
22 החברה זוכה בתביעה במלואה.
23
24 יחד עם זאת, הדיון בתביעה לגופה טרם החל. בפני החברה עמדו עדיין מספר סיכונים – הן
25 ביחס לאפשרות כי התביעה עצמה לא היתה מתקבלת, הן כי היה מוגש ערעור על החלטת
26 האישור או על פסק-הדין (אם התביעה לגופה היתה מתקבלת), והן ביחס לסכום ההשבה
27 שהיה על מר בן-שאול להשיב לחברה.
28
29 הסכם הפשרה מייתר את הסיכונים הללו. מובן כי ההסכמה של הצדדים במסגרת הסכם
30 הפשרה מביאה גם לכך שהתשלום שמר בן-שאול משלם לחברה, נעשה על אתר – בעוד שלו

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 11-08-32007 אפרת ואח' נ' בן שאול ואח'

תיק חיצוני:

1 היתה התביעה מתבררת לגופה עד תום, היתה החברה זוכה בתשלום רק במועד מאוחר
2 יותר, עם תום בירור התביעה (ואולי – לו היה ביצוע פסק הדין מעוכב – לאחר הדיון
3 בערעור). תשלום בהסכמה מועיל לחברה גם מבחינה זו שהיא לא תידרש לוודא את ביצוע
4 התשלום באמצעות הוצאה לפועל של פסק הדין. אף בכך יש כדי להועיל לחברה. לאור כל
5 האמור, אני סבורה כי הסכם פשרה במסגרתו משיב הנתבע לחברה בעין סכום העומד על כ-
6 75% מהסכום בו היתה החברה זוכה לו היה ניתן פסק-דין לזכותה, הוא סכום סביר.

7
8 22. לכן, אני מאשרת את הסכם הפשרה – וקובעת כי מר בן-שאול ישיב לחברה סכום כולל של
9 13,305,500 ₪, וזאת תוך 30 יום מהיום. אישור הסכם הפשרה כולל הסכמה בין הצדדים
10 ביחס לתקופת ההעסקה של מר בן-שאול בחברה בתקופה בין 15.11.111 ועד יום 31.12.13.
11 מר בן-שאול מוותר על שכרו ביחס לתקופה זו באופן סופי ובלתי חוזר.

שכר טרחה וגמול

12
13
14 23. הצדדים עתרו כי בית המשפט יאשר שכר טרחה לבי"כ המבקשים וגמול למבקשים עצמם.
15 הם המליצו כי בית המשפט יאשר גמול של 450,000 ₪ למבקשים בתוספת מע"מ, ושכר
16 טרחה בשיעור של 2,550,000 ₪ בתוספת מע"מ לבאי כולם. לגישתם, סכומים אלה הם
17 סבירים וראויים. זאת לאור החשיבות הציבורית של התובענה, מורכבות ההליך, הטרחה
18 הרבה והסיכון שהמבקשים ובאי כוחם לקחו על עצמם. עוד נטען כי שיעור זה עולה בקנה
19 אחד עם המקובל בתביעות בתחום של ניירות ערך.

20
21 24. הצדדים נחלקו בעמדותיהם ביחס לנשיאה בתשלומי הגמול ושכר הטרחה, כאשר
22 המבקשים עתרו כי מר בן-שאול ישא בתשלום במלואו, ואילו מר בן-שאול היה סבור כי
23 החברה היא זו שצריכה לשאת בתשלום. זאת משום שהיא זו שצפויה לקבל ממנו את סכום
24 הפשרה. הצדדים עתרו – לאור המחלוקת הזו, כי בית המשפט יורה כי מר בן-שאול והחברה
25 ישאו בתשלום שכר הטרחה והגמול שווה בשווה. עם זאת הוסכם כי קביעה אחרת של בית
26 המשפט לא תפגע בהסכמות הצדדים ביחס להסכם הפשרה.

27
28 25. אני סבורה כי אין מקום לאשר את הסכומים שהתבקשו על ידי הצדדים כשכר טרחה וגמול
29 במלואם. בקשת הצדדים התבססה על ההנחה נושא הסכם הפשרה המקורי, לפיה מר בן-
30 שאול משלם לחברה סכום כולל של 17,817,500 ₪ (סכום שלקח בחשבון גם את "סכום

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 11-08-32007 אפרת ואח' נ' בן שאול ואח'

תיק חיצוני:

1 הקיזוזי"). ואולם, כפי שהובהר לעיל, סכום הפשרה אינו עומד על סכום זה, אלא על סכום
2 של 13,305,500 ₪ בלבד.

3
4 אני סבורה כי סכום הגמול למבקשים צריך לעמוד על שיעור של 300,000 ₪ ושכר טרחתם
5 של באי כוחם – על סכום כולל של 1,800,000 ₪ (כל הסכומים כוללים מע"מ).

6
7 26. הסכומים ישולמו על ידי הנתבע ולא על ידי החברה. אין היגיון בכך שהחברה תישא
8 בתשלומי שכר הטרחה והגמול בתביעה בה היא התובעת. מובן כי חיוב החברה לשאת
9 בתשלום – משמעה כי בעלי מניות המיעוט, שהתביעה הוגשה למעשה עבורם, ישאו בעקיפין
10 בחלק משכר הטרחה והגמול, בעוד שמי שצריך לשאת בסכומים הללו הוא הנתבע האמתי
11 קרי מר בן-שאול עצמו.

12
13 ניתנה היום, ט"ו תמוז תשע"ד, 13 יולי 2014, בהעדר הצדדים.

14
15
16

רות רון, שופטת